

Domslut

- 1) Den omständigheten att en arbetsgivare offentligt uttalar att han inte kommer att anställa arbetstagare med visst etniskt ursprung eller av viss ras utgör direkt diskriminering avseende anställning, i den mening som avses i artikel 2.2 a i rådets direktiv 2000/43/EG av den 29 juni 2000 om genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung, eftersom sådana uttalanden starkt kan avskräcka vissa arbetssökande från att anmäla sitt intresse för ett arbete och följaktligen utgöra ett hinder för deras tillträde till arbetsmarknaden.
- 2) Offentliga uttalanden genom vilka en arbetsgivare låter ge till känna att denne inom ramen för sin anställningspolitik inte kommer att anställa arbetstagare med visst etniskt ursprung eller av viss ras ger anledning att anta, i den mening som avses i artikel 8.1 i direktiv 2000/43, att det föreligger en direkt diskriminerande anställningspolitik. Det åligger därmed arbetsgivaren att visa att principen om likabehandling inte har åsidosatts. Arbetsgivaren kan göra detta genom att visa att företagets faktiska anställningspolitik inte motsvarar dessa uttalanden. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida de omständigheter som läggs arbetsgivaren till last är styrka och att bedöma huruvida de uppgifter som arbetsgivaren har inkommit med till stöd för sitt påstående att han inte har åsidosatt principen om likabehandling är tillräckliga.
- 3) Även när det inte finns någon identifierbar person som har utsatts för diskriminering krävs det enligt artikel 15 i direktiv 2000/43 att de sanktioner som ska tillämpas på överträdelse av de nationella bestämmelser som antas i enlighet med detta direktiv är effektiva, proportionerliga och avskräckande.

(¹) EUT C 82, 14.4.2007.

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 17 juli 2008 – Franco Campoli mot Europeiska gemenskapernas kommission, Europeiska unionens råd

(Mål C-71/07 P) (¹)

(Överklagande — Tjänstemän — Lön — Pension — Tillämpning av korrigeringskoefficient som beräknats på grundval av de genomsnittliga levnadskostnaderna i bosättningsstaten — Övergångsbestämmelser som införts genom förordningen om ändring av tjänsteföreskrifterna — Invändning om rättsstridighet)

(2008/C 223/18)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Franco Campoli (ombud: advokaterna G. Vander-sanden, L. Levi och S. Rodrigues)

Övriga parter i målet: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: V. Joris och D. Martin), Europeiska unionens råd (ombud: M. Arpio Santacruz och I. Sulce)

Saken

Överklagande av förstainstansrättens (andra avdelningen i utökad sammansättning) dom av den 29 november 2006 i mål T-135/05, Campoli mot kommissionen. Genom denna dom avvisade förstainstansrätten delvis talan. I den del talan kunde prövas ogillade förstainstansrätten yrkandet om ogiltigförklaring av klagandens pensionsbesked för månaderna maj–juli år 2004, till den del man i dessa för första gången tillämpade en korrigeringskoefficient som rättsstridigt beräknats utifrån den genomsnittliga levnadskostnaden i klagandens bosättningsland, och inte utifrån levnadskostnaden i huvudstaden i detta land – Följd av att de nya tjänsteföreskrifterna trätt i kraft med avseende på beräkning av korrigeringskoefficient – Övergångsbestämmelser för tjänstemän som gått i pension före den 1 maj 2004 – Beräkningsmetod för korrigeringskoefficienter och iakttagande av principen om likabehandling – Motiveringskyldighet

Domslut

- 1) Huvudöverklagandet ogillas och anslutningsöverklagandet avvisas.
- 2) Franco Campoli, Europeiska gemenskapernas kommission och Europeiska unionens råd ska bära sina egna rättegångskostnader.

(¹) EUT C 117, 26.5.2007.

Domstolens dom (femte avdelningen) av den 17 juli 2008 (begäran om förhandsavgörande från Arbeitsgericht Bonn (Tyskland)) – Andrea Raccanelli mot Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften m.fl.

(Mål C-94/07) (¹)

(Artikel 39 EG — Begreppet arbetstagare — Ickestatlig allmännyttig organisation — Doktorandstipendium — Anställningsavtal — Villkor)

(2008/C 223/19)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Arbeitsgericht Bonn

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Andrea Raccanelli

Motpart: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften m.fl.

Saken

Begäran om förhandsavgörande – Arbeitsgericht Bonn – Tolkning av artikel 7 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT L 257, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 33) – Huruvida en person ska anses utgöra en arbetstagare som förbereder en doktorsavhandling på grundval av ett stipendieavtal som ingåtts med en allmännyttig privaträttslig förening som är hemmahörande i en annan medlemsstat i vilken de flesta inhemska doktorander ges möjlighet att ingå ett anställningsavtal – Skyldighet att låta doktorander, som är medborgare i en annan medlemsstat, välja mellan ett stipendium och anställningsavtal – Begreppet arbetstagare

Domslut

- 1) En forskare som befinner sig i en sådan situation som klaganden i det nationella målet, det vill säga som förbereder en doktorsavhandling på grundval av ett stipendieavtal som ingåtts med Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV, ska endast betraktas som en arbetstagare i den mening som avses i artikel 39 EG om han, under en viss tid, utfört arbete under ledning av ett till denna förening hörande institut och om han, i utbyte mot detta arbete, erhåller lön. Det ankommer på den nationella domstolen att göra en sådan prövning av de faktiska omständigheterna som är nödvändig i syfte att avgöra huruvida så är fallet i det mål som är anhängigt vid den.
- 2) En privaträttslig förening som Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV ska iaktta icke-diskrimineringsprincipen gentemot arbetstagare i den mening som avses i artikel 39 EG. Det ankommer på den nationella domstolen att i sådana situationer som dem i det nationella målet fastställa huruvida inhemska doktorander inte har behandlats på samma sätt som utländska doktorander.
- 3) För det fall att klaganden i det nationella målet har rätt att åberopa en skada som uppkommit till följd av att han diskriminerats, ankommer det på den hänskjutande domstolen att mot bakgrund av den nationella lagstiftningen rörande utomobligatoriskt ansvar fastställa den ersättning som denne har rätt att kräva.

(¹) EUT C 117, av den 26 maj 2007.

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 17 juli 2008 (begäran om förhandsavgörande från Bundesverwaltungsgericht – Tyskland) – Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07) mot Bundesrepublik Deutschland

(Förenade målen C-152/07–C-154/07) (¹)

(Telekommunikation — Nät och tjänster — Omfördelning av taxor — Artikel 4c i direktiv 90/388/EEG — Artikel 7.2 i direktiv 97/33/EG — Artikel 12.7 i direktiv 98/61/EG — Regleringsmyndighet — Direktivs direkta effekt — Triangelärt förhållande)

(2008/C 223/20)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesverwaltungsgericht

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Arcor AG & Co. KG (C-152/07), Communication Services TELE2 GmbH (C-153/07), Firma 01051 Telekom GmbH (C-154/07)

Motpart: Bundesrepublik Deutschland

Ytterligare deltagare i rättegången: Deutsche Telekom AG

Saken

Begäran om förhandsavgörande – Bundesverwaltungsgericht – Tolkning av kommissionens direktiv 90/388/EEG av den 28 juni 1990 om konkurrens på marknaderna för teletjänster (EGT L 129, s. 10; svensk specialutgåva, område 13, volym 19, s. 221) och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/33/EG av den 30 juni 1997 om samtrafik inom telekommunikation i syfte att säkerställa samhällsomfattande tjänster och samverkan genom tillämpning av principerna om tillhandahållande av öppna nät (EGT L 199, s. 32) – Nationell bestämmelse enligt vilken övriga operatörer, vid sidan av den ersättning för tillgång till accessnätet som beräknats på grundval av kostnaderna för denna tjänst, skall utge ett bidrag till operatören av accessnätet som kompensation för det anslutningskostnadsunderskott som uppstått till följd av tillhandahållandet av accessanslutning – Skyldighet för medlemsstaterna att avskaffa alla hinder mot en omfördelning av taxorna för tillgång till accessnätet – Huruvida en enskild kan åberopa direktivets direkta effekt vid nationella domstol för att få ett administrativt beslut, i vilken en enskild åläggs att utge betalning till en annan enskild, ogiltigförklarad